

Sunnuntai 27. heinäkuuta 2014

TOIMITTAJA

Soitto tulee kolmelta aamuyöstä yöpöydän puhelimeen. Raastava pirinä tunkeutuu uneemme. Ojennan käteni vaientamaan sen.

"Haloo", kuiskaan.

Kuiskaukseen vastaa häiriökohina. Painan luurin tiukemmin korvalleni.

"Kuka siellä?"

Tunnen kuinka Steve kierähtää minuun päin, mutta hän pysyy vaihi.

Kohina häipyä ja kuulen ihmisäänän.

"Haloo... Haloo", se sanoo minua etsien.

Ponnahtan istualleni supisuoraksi ja sytytän valon. Steve voihkaisee ja hieroo silmiään.

"Kate? Mitä nyt?" hän kysyy.

"Kuka siellä?" toistan. Silti tiedän. "Jake?"

"Äiti", ääni sanoo, vaikka etäisyys vääristää sanan – *tai ehkä humala*, ajattelen halpamaisesti.

"Anteeksi että syntymäpäiväsi jäi väliin", hän sanoo.

Kohina alkaa taas, ja hän katoaa.

Katson Steveen.

"Hänkö se oli?" Steve kysyy. Nyökkään.

”Pyysi anteeksi, että häneltä jäi minun syntymäpäiväni väliin...”

Vanhempi poikani soitti ensimmäistä kertaa seitsemään kuu-kauteen. Kolme sähköpostiviestiä oli kyllä tullut, mutta hän oli sanonut meille heti alkuun, ettei olisi tavoitettavissa puhe-imitse. Kuulemma hän halusi päästä stressistä, jota jatkuva puhelinrumba saisi aikaan. Hän pitäisi kyllä yhteyttä itse.

Kun Jake edellisen kerran soitti, oli jouluaamu. Olimme toivoneet, että hän olisi jo silloin taas kotona vetämässä paukkukaramelleja ja kokkaamassa hengenvaarallista glögiään. Olimme ehdottaneet ja sitten hartaasti pyytäneet sitä sähköpostitse, jopa ostaneet lentolipun, kun hän oli tuntunut antavan periksi. Hän oli kuitenkin pysynyt poissa ja saanut aikaan vain kymmenen minuutin puhelun itse joulupäivänä. Steve oli vastannut ja jutellut hänen kanssaan ensin, minun norkoilllessani vieressä, ja sitten Jake oli halunnut puhua pikkuveljensä Freddien ja lopulta äitinsä kanssa.

Olin puristanut luuria, kuin olisin voinut tuntea hänen painonsa ja lämpönsä, ja koettanut enemmän kuunnella kuin puhua. Hän oli kuitenkin pysynyt etäisenä, ja sitä mukaa kuin aika oli sekunti sekunnilta vähentynyt jonkin tuntematoman paikan puhelinkopissa, olin huomannut muuttuvani kuulustelijaksi.

”Entä missä sinä nyt olet, kulta?”

”Täällä”, hän oli vastannut naurahtaen.

”Phuketissako edelleen?”

”Niin, niin.”

”Entä onko sinulla työtä?”

”On, totta kai. Monenlaisia hommia.”

”Miten pärjääät rahan puolesta?”

”Kyllä minä pärjään, äiti. Älä sinä minusta huolehdi. Kaikki on hyvin.”

”No jaa, kunhan itse olet tyytyväinen...” kuulin sanovani.
Pelkurin pakotie.

”Olen olen.”

Kun olin sulkenut puhelimen, Freddie oli työntänyt käteeni lasin proseccoja ja antanut suukon poskelle.

”Ei mitään hätää, äiti. Jakella on hienot oltavat. Sen kuin lekottelee auringossa sillä aikaa, kun täällä istutaan sateessa.”

Sisimmässäni olin kuitenkin tajunnut, ettei Jakella ollut kaikki hyvin. Hänen äänensä oli muuttunut varovaiseksi. Ja se hermostunut naurahdus. Hän ei enää kuulostanut minun Jakeltani.

2

Perjantai 15. elokuuta 2014

ÄITI

Lesley selasi saapunutta sähköpostia vielä kerran. Vain siltä varalta, että viesti olisi jäänyt huomaamatta. Hän tiesi ettei ollut, mutta etsimisen lopettaminen tarkoittaisi, että heidän täytyisi ryhtyä toimiin. Niin oli sovittu. Malcolm seiso i hänen takanaan ja tarkkaili hänen jokaista liikettään. Hän vaistosi miehestä uhkuvan jännityksen.

”Löytyykö mitään?” mies kysyi.

”Ei.”

”Soitan poliisille.”

Lesley nyökkäsi. Heidän ei ollut avioliittonsa aikana tarvinnut soittaa poliisille vielä kertaakaan. Poliisit kuuluivat eri maailmaan – siihen jota näki televisiosta tai sanomalehdistä. Toiseen kuin heidän. Häntä puistatti, kun Malcolm nosti luurin. Hänen teki mieli pyytää, että mies odottaisi. Vielä seuraavaan päivään. Eikä aloittaisi sitä. Ei toisi sitä heidän kotiinsa.

”Mal”, hän sanoi, mutta mies vilkaisi häneen numeroa valitessaan ja hän vaiken i. Hän kuuli jääkaapin hyrinää ja ohi ajavan auton hurahduksen. Jatkuvan elämän ääniä.

”Haloo, haluaisin tehdä katoamisilmoituksen tyttärestäni”, hän kuuli miehen sanovan.

Se elämä oli lopussa.

”Viikon. Emme ole kuulleet melkein viikkoon mitään hänestä emmekä ystävästä, jonka kanssa hän matkustaa”, Malcolm sanoi. ”Koulun päättökokeiden tulokset tulivat eilen, mutta hän ei ole vielä kukaan ottanut yhteyttä... Nimi on Alexandra O’Connor... Kahdeksantoista. Täytti touko-kuussa.”

Lesley muisti kuinka oli koristellut syntymäpäiväkakun. *Eihän se näyttänyt yhtään Ed Sheeranilta, punaista tukkaa lukuun ottamatta, mutta Alexista se oli hieno.*

Kun hän palasi nykyhetkeen, hän kuuli miehensä sanovan puolustelemaan sävyyn: ”Anteeksi, luulin että kerroin jo. Hän on Thaimaassa, reppumatkalla ystävänsä Rosie Shaw’n kanssa. Hänen viimeksi tulleen viestinsä mukaan he olivat vieläkin Bangkokissa.”

Kului vielä kaksikymmentä minuuttia, kun Malcolm selitti tilannetta, antoi henkilötietonsa ja kuunteli saamiaan neuvoja. Suljettuaan puhelimen hän hieroi silmiään ja jätti hetkeksi kätensä niiden peitoksi.

”Mitä? Mitä hän sanoi?” Lesley kysyi, ja kauhu muutti sanat äänekkäiksi ja vieraan kuuloisiksi. ”Kenen kanssa sinä puhuit? Kerro!”

Mies nytkäytti päänsä pystyyn ja katsoi häneen kuin varmistaakseen, että tämä heidän keittiössään räähkyvä nainen oli hänen vaimonsa.

”Kulta, hän otti muistiin kaikki yksityiskohdat. Niin kuin kuulit. Se oli joku naispoliisi. Kirjoitin kaiken paperille.” Mies otti työtasolta keltaisen muistilapun. ”Tässä, katso.”

Lesley huitaisi lapun syrjään, ja se leijui laattalattialle.

”Viis siitä. Mitä se nainen sanoi? Mitä siellä aiotaan tehdä Alexin ja Rosien löytämiseksi?”

Malcolm kumartui nostamaan paperin ja laski sen takaisin työtasolle. Lesleyn teki mieli lyödä häntä.

”Malcolm!”

”Anteeksi, kulta, mutta tätä tarvitaan vielä.” Mies puhui hitaasti kuin iäkkäälle sukulaiselle. ”Nainen sanoi, että hän lähettää tiedot Interpolille ja että meidän pitäisi soittaa Englannin lähetystöön Bangkokiin. Niin he neuvovat tekemään. Hän kuitenkin sanoi, että tällaista sattuu usein – että nuoret lähtevät matkoille ja unohtavat pitää yhteyttä vanhempiinsa. Hän sanoi, että vielä on liian aikaista ja että meidän pitäisi koettaa olla huolestumatta.”

”Onko hän siis sitä mieltä, että kaikki kääntyy parhain päin?” Lesley yritti mielessään saada miehen sanomaan ”on” tai nyökkäämään. *Anna kaiken kääntyä parhain päin...*

Malcolm pudisti päätään. ”Kulta, hän ei tiedä. Meidän pitää soittaa hänelle, jos Alex ottaa yhteyttä – tai jos mitään ei kuulu vielä viikkoon.”

”Kyllä Alex ottaa yhteyttä, ottaahan?”

Malcolm veti Lesleyn kainaloonsa. ”Totta kai. Hän haluaa varmasti tietää päättökokeiden tulokset. Huomenna tai ylihuomenna. Pomppaa takaisin kuin väärä raha.”

Lesley kuivasi silmänsä paperipyyhkeeseen ja yritti näyttää toiveikkaalta.

”Paras soittaa Jennylle”, hän sanoi kiitollisena siitä, että saattoi tehdä jotakin käytännöllistä. ”Lupasin ottaa yhteyttä heti kun me olisimme puhuneet poliisin kanssa. Hän meni vähän omituiseksi eilen, kun tuli puhe siitä.”

”Jenny on varmaan yhtä suunniltaan kuin mekin. Rosie on hänen ainokaisensa. Ja hän itse yksinhuoltaja.”

Malcolm naputteli syytietokoneen näppäimiä. ”Poliisit haluavat valokuvan. Lupasin lähettää. Sitten etsin lähetystön puhelinnumeron.”

Lesley katsoi hänen olkansa yli. Malcolm oli valinnut Alexin lähettämän kuvan tyttöjen saapumispäivästä: Alex ja

Rosie istuivat hillittömästi hymyillen tuk-tukissa, jonka ympäristö näkyi sumuisen epätarkkana.

”Ainakin tytöt ovat yhdessä”, sanoi Lesley ja pillahti keittiönpöydän ääressä itkuun pää käsivarsien varassa.